

Half is lastig

'Oh, nee!' Cecilia gaf zichzelf een flinke pets op de wang. Ze had het verboden woord gebruikt. Het M-woord. Dom-dom-dom! 'Hey!' schreeuwde ze. 'Kom terug! Het was een vergissing.'

Geen antwoord.

Hadden ze zich verstopt? Cecilia duwde de struiken uiteen.



Niets te zien. Niets te horen.

'Felix? Meneer Capra?'

Ergens in de inktzwarte duisternis klonk een slokop-geluidje. Het zwart wachtte op haar.

Cecilia trok zich haastig terug. Haar hart klopte luider dan normaal. Ze haalde het kleffe sigarenstompje uit de zak van haar rok, en rook eraan. Het geklop in haar borst

verminderde. 'Ze laten me niet in de steek', zei ze hardop. 'Nee, dat doen ze niet.' Ze ging op de omgevallen boomstam zitten, en wachtte.

De uren kropen voorbij. Elke keer dat de struiken ritselden, sprong Cecilia recht. 'Felix? Meneer Capra?' Haar hart klopte snel en bang. Ook haar hoofd bonkte. Na een poosje hield ze het niet meer uit. Ze ging op haar rug in het mos liggen, en staaarde naar boven. Naar de lucht die verstopt zat achter de boomkruinen. Naar dansende stukken spinrag. Naar donkere muggenzwermen. Ze was niet boos meer, niet bang, niet verdrietig. Ze was niets.

Ik wou dat ik bij mijn man was, dacht ze. Of bij de Spinozaatjes. Of voor de televisie. Ik moet dringend bedenken wat ik ga doen.

Dat lukte niet. Het ging zoals altijd. Nog voor het eerste bedenkstel kon groeien, rolde er een snurkje over haar lippen.

Toen ze wakker werd, zag alles er nog precies hetzelfde uit. Kruinen, spinrag, muggen. Alsof ook de tijd geslapen had.

Dat was niet zo. Tijd slaapt nooit. De dag was overgegaan in de nacht, en daarna was het weer dag geworden. Dat kon Cecilia natuurlijk niet weten. Zonder zon en zonder klokken of kalenders is tijd gewoon een leeg woord. Ze geeuwde, sloot haar ogen en snurkte zichzelf naar dromenland.

'Potenbloem?' Iets of iemand kietelde haar hals.

'Ga weg', mompelde ze.

Even later voelde ze iets warmes op haar

wang. Met een diepe zucht schudde ze de slaap van zich af, en trok ze haar ogen open. Heel even wist ze niet wat ze zag. Toen herkende ze het sikje en de fraai gekrulde horens van meneer Capra.

'Excuseer', zei hij met zijn diepe stem. 'Ik wil niet storen. Het is juffrouw Tilia... ze zei dat u... Felix... hij gaat dood.'

Cecilia geeuwde. 'Kan niet. Jullie doen niet aan dood. Dat is verboden.' Ze duwde meneer Capra opzij en wreef de kreukels uit haar rok.

Capra was zichtbaar nerveus. Hij stond geen moment stil, en schraapte mos weg zonder het op te eten. 'Meneer De Wolf wordt minder', hakkelde hij.

Cecilia keek hem met grote ogen aan. 'Hoezo? Minder?'

'Zijn oog en zijn neus zijn weg.'

'Weg? Waarnaartoe?'



‘Opgegeten.’

‘Door wie?’

‘Door zijn tand.’ Capra was over zijn toeren. Er kwam damp uit zijn neus, zijn stem bibberde.

‘Tja...’ Cecilia rekte zich uit en geeuwde tot het kraakte in haar oren. ‘Zo gaat dat als jullie mij in de steek laten.’

Capra boog zijn kop. ‘Excuseer’, zei hij zachtjes. ‘Het ging vanzelf, maar nu is Potenbloem heel erg nodig. Voor Felix.’

‘Nodig?’ Er kroop een lachje over Cecilia’s gezicht. ‘Ik ben graag nodig’, zei ze. ‘Toon me de weg.’

Meneer Capra bracht haar naar een smal pad. Hij liep voorop. Soepel als een hoepel. Zijn hoeven raakten nauwelijks de grond.

Het bos zag er anders uit, merkte Cecilia. Minder zwart, minder streng. De modder slikte niet meer. Veel tijd om erover na te denken, kreeg ze niet. Bij een half weg-gerotte boomstronk sloeg meneer Capra rechtsaf en verdween uit het zicht.

Op handen en voeten kroop Cecilia over de stronk en rende hem achterna.

Het nieuwe pad was nog smaller dan het vorige, en het lag vol scherpe stenen. ‘Stop!’ hijgde ze na tien minuten. ‘Stop! Ik kan niet meer.’

Capra bleef zo plotseling staan dat ze tegen hem op botste.

‘Ik kan niet meer’, zei ze nog eens. Haar adem kwam met horten en stoten. Aan haar kin hing een grote zweetdruppel.

Capra likte hem op. ‘Excuseer’, zei hij stilletjes. ‘Dat was dom van mij.’ Hij nam

een hapje gras, kauwde het weg. ‘Het is vast lastig om half te zijn.’

‘Half wat?’ vroeg Cecilia.

‘Half-af. Te weinig poten, slechte hoeven, geen horens, geen staart en de adem van een vis.’

Cecilia’s mond viel open. Had hij het over haar? Was zij half?! Ze wilde hem net een uitbrander geven toen Capra over een kanjer van een steen sprong om verderop nog een plukje groen weg te happen. Het leek of hij danste, zweefde, vloog. Ze keek naar het stuk rots en zuchtte. Nee, dat zou niet lukken. Ze maakte zich zo smal mogelijk, en wrong zich door de stekelstruiken aan de rand van het pad. Haar boosheid zakte weg. Capra had gelijk. Ze was een sukkel. Ze was half. En half was lastig.

Niet veel later stonden ze op de open plek onder het gat waar Cecilia doorheen was gevallen. Een ronde cirkel blauw te midden van blaadjesgroen.

‘Hoe kan dat nu?’ vroeg ze. ‘Is het bos gekrompen? Heen was veel verder dan terug.’

‘Geen idee’, zei Capra.

‘Ik wel.’ Tilia Junior liet haar takken dansen. ‘Vorige keer liep je naar overal, en overal is veel en ver.’ Ze zwierde en zwaaide, haar blaadjes ritselden. ‘Ik ben zo blij dat je er bent’, zei ze wel tien keer. ‘Zo blij. Zo blij.’

‘Ik ook’, zei Cecilia. ‘Waar is Felix?’

‘Daarachter.’

Felix lag opgekruld in de schaduw.

‘Laat me eens kijken.’ Cecilia aaide zijn vacht.



Hij rilde.
'Kom.'
Traag hief hij zijn kop.
'Lieve help!' Cecilia sloeg haar hand voor haar mond. Capra had niet overdreven. Felix' kaak was zo gezwollen dat zijn neus en zijn linkeroog niet meer te zien waren. Hij zag eruit als een monster uit een slecht sprookjesboek.

'Hajui', mompelde hij.
Cecilia boog zich over hem heen. 'Wat zei je?'

'Hajui', herhaalde Felix.
Cecilia draaide zich naar meneer Capra. 'Versta jij wat hij zegt?'
'Hij wil die tand eruit.'
'Dat lukt niet met mijn blote handen', zei Cecilia. Daarvoor...'

'Inderdaad! Daarvoor hebt u een touwtje en een klink nodig. Een extractietang zou beter zijn, maar die hebben we niet ter beschikking. Hoe dan ook... wil u deze missie tot een goed einde brengen, dan zal u meneer De Wolf van zijn inflammatie moeten afhelfen. In de staat waarin hij zich bevindt, valt er niets met hem te beginnen.'

Met open mond keek Cecilia om zich heen. De stem rommelde als de donder en kwam van overal. De grond trilde ervan.

'Wie bent u?' vroeg ze. 'Wáár bent u? Waarom spreekt u zo raar?'

'Hoog boven u verheven, Potembloem. Opper-Tilia is de naam.'

'Mijn moeder', zei Junior met een diepe zucht. 'Hier, naast mij.'



'Je moeder? Raar? Ik voelde haar stem in mijn voeten.'

'Klopt', zei Opper-Tilia. 'Bomen zijn ook vermom-dingen. Het belangrijkste houden ze verborgen. Net zoals u. Onder het bos dat u ziet, zit een wortelbos dat zich uitstrekt over de hele wereld. We communiceren via onze wortels. U hoort wat wij willen dat u hoort.'

'Oh.' Cecilia friemelde aan de zoom van haar rok 'Ik dacht dat u God was', zei ze. 'U klinkt geleerder dan een woordenboek. Ik versta niets van die inflammatie en extractie-dinges.'

'Mama doet graag moeilijk.' Tilia klonk beschaamd.

'Inflammatie is ontsteking', bromde Opper-Tilia. 'En wat is die God waar ik op lijkt? Is dat een dier of een plant? Gevaarlijk? Slim? Groot?'

'Alles tegelijk', zei Cecilia.

'Zo zo...' Opper-Tilia klonk nu iets minder stuurs. 'Genoeg geleuterd', zei ze.

'We moeten Felix helpen. U mag weegbree zoeken. Capra, ga jij met haar mee?'

Capra knikte.
'Woont die Weegbree ver weg?' vroeg Cecilia.

Junior schoot in de lach.
Haar moeder zuchtte. 'Niet te geloven', mompelde ze. 'Zelfs als ik normaal spreek, snapt die Potembloem me niet. Ik krijg de daver van zo veel domheid.'

'Weegbree is een plant', legde Junior uit.
'Nooit van gehoord', zei Cecilia.
'Wij wel', ritselde Opper-Tilia. 'Vooruit! Aan de slag!'





Walgelijk konijnenkeutelig

Het volgende uur bracht Cecilia op haar knieën door. Ze plukte wat meneer Capra haar aanwees, en legde het bij de stam van Opper-Tilia.

‘Nog’, zei die telkens. ‘Meer.’

Cecilia werd tureluurs van die commando's. Het liefst had ze Opper-Tilia een schop gegeven. Ze durfde niet. Die veelte-dikke Linde was duidelijk de baas, en bazen moest je niet kwaad maken. Dat wist iedereen.

Toen ze genoeg weegbree had, krabbelde ze recht, en rekte zich uit. Alles aan haar kraakte, haar mooie, gele jurk zat onder de grasvlekken.

‘Oef’, zuchtte ze. ‘Eindelijk rust.’ Ze wist niet dat het ergste nog moest komen.

‘Nu pap maken’, zei Opper-Tilia. ‘Van de blaadjes.’

‘Pap?’

‘Wat dacht u? Dat Felix geneest door naar die weegbree te kijken?’

‘Ik heb geen pot. En geen water.’

‘U hebt een muil met speksel.’

‘Bedoelt u... Bedoelt u dat ik die viezigheid moet proeven?’

‘Viezigheid?’ De stem van Opper-Tilia deed pijn aan Cecilia's oren. ‘Weegbree is even lekker als spinazie, en even gezond.’

‘Spinazie...’ Cecilia rilde.

‘Doe wat ze vraagt’, fluisterde Junior. ‘Ma kan heel vervelend worden als je ongehoorzaam bent.’

Met een zuur gezicht nam Cecilia een weegbree-plantje en snuffelde eraan. Het rook naar konijnenkeutels. ‘Ik doe het niet’, zei ze.

Op slag werd het stil. Niets ritselde, niets bewoog. Ook Junior stond stokstijf.

Cecilia zag het. ‘Oeps! Iedereen boos? Flauw, hoor! Ik wil Felix helpen, maar jullie moeten niet overdrijven. Potenbloemen knabbelen niet op blaadjes. Laat meneer Capra pap maken. Hij houdt van groen.’

Het werd nog stiller. Plots petste er een dikke tak tegen Cecilia's linkeroor.

‘Au!’

‘Niet weglopen’, waarschuwde Junior.

Cecilia luisterde niet. Ze dook in elkaar, trok haar rok over haar hoofd, en vluchtte. Niet slim. Opper-Tilia haatte ‘nee’. Ze rekte haar wortels, en seinde één woord: ACTIE.

Alle bomen en struiken gingen in de aanval. Ze prikten in Cecilia's vel, schramden haar wangen en trokken aan haar jurk. Toen een venijnige stekelstruik zich vasthaakte in haar pluishaar, gaf Cecilia het op. Ze kroop terug naar de weegbree, kniep



haar neus dicht, en begon te kauwen.

Bijna moest ze overgeven. Na twintig jaar pizza en cola smaakte de weegbree walgelijk. Walgelijk groen, walgelijk vers, walgelijk konijnenkeutelig.

Ze knabbelde tot de blaadjes smurrie werden. Daarna maakte ze een kommetje van haar handen, spuwde de smurrie erin, en gaf die aan Felix.

Zijn neus rimpelde van afschuw. Hij slikte het goedje snel door.

‘Niet verstandig, Felix!’ zei Opper-Tilia. ‘De weegbree is voor je tand, niet voor je maag. En u, Potenbloem. Kauw voort. We hebben meer pap nodig.’

Met een diepe zucht stopte Cecilia een handvol verse blaadjes in haar mond.

Deze keer smaakten ze iets minder vies. Ze kauwde sneller.

‘Lekker?’ vroeg Opper-Tilia.

Cecilia gaf geen antwoord. Hap na hap kauwde ze pap, en lepelde die bij Felix naar binnen. Tot haar grote verbazing deed het spul hem goed. Hij kreunde minder, en keek helderder uit zijn ogen. Soms kwispelde hij even. Na de laatste hap viel hij als een blok in slaap.

Cecilia ging bij hem liggen. Met haar hoofd op zijn rug. Ook zij was moe. Haar wangen waren stijf, en haar tong lag in haar mond als een droge, leren lap. Nadenken, dacht ze. Ik moet nu echt nadenken. Vijf minuten later sloep ze.



De volgende morgen was Felix weer een normale wolf, met twee ogen en een neus. Alleen in het midden van zijn kaak zat nog een bultje.

‘Goed geslapen?’ vroeg Cecilia.

‘Super!’

‘Ik ook’, zei Capra.

Junior rekte zich uit. ‘Heb je nog pijn, Felix?’

Hij schudde zijn kop. ‘Nee. Geen pijn. Reuzehonger. Ik ga op jacht.’ Hij sprong recht.

Opper-Tilia hield hem tegen. ‘Slecht idee, meneer De Wolf. Je mag niet bijten met die tand.’

‘Dan ga ik dood van de honger’, protesteerde Felix.

‘Flauwekul’, zei Cecilia. ‘Je kan niet dood, want je bent het al. We zijn allemaal dood. Levend kom je de hemel niet in! Vraag maar aan mevrouw Tilia. Of aan haar wortelstelsel.’

Alles wat leefde en waakte, schrok op. Alle takken, blaadjes, grassprietten, neuzen, oren en snorharen keerden zich naar Opper-Tilia.

‘Mama, is dat waar? Ben ik dood? En wat is een de-hemel?’ De stem van Junior trilde.

Mevrouw Tilia ritselde ongedurig met haar blaadjes. ‘Doe niet zo dom. Je weet toch hoe de dood eruitziet! Potenbloem is een onruststoker, een filosoof!’

‘Een wat?’ vroeg Cecilia.

‘Houdt u niet van de domme! U vertelt onzin en u ondermijnt mijn gezag. Dat is precies wat filosofen doen.’ Ze zwaaide een grote tak voor Cecilia’s neus. ‘Kruip maar

snel terug door dat gat.’ Ze wees naar boven.

Meneer Capra hief zijn kop. ‘Nee’, zei hij stilletjes.

Opper-Tilia wist niet wat ze hoorde. Sprak die steenbok haar tegen? ‘Verstond ik je goed?’ vroeg ze bits. ‘Zei jij nee? Oppassen, Capra! Of je mag ook door het gat.’

‘Nee’, zei Capra nog eens. ‘Ik bedoel ja. Ik...’ Hij snuffelde zenuwachtig aan het mos. ‘Weet u nog toen meneer De Wolf mijn vrouw opat? Voor Felix was Casperina een stuk vlees. Ik zag geen vlees, ik zag iets liefs waar ik warm van werd. Casperina was dus twee dingen tegelijk: vlees en iets liefs waar ik warm van werd. Misschien zijn dood en niet-dood ook twee dingen tegelijk. Of misschien is ons bos een de-hemel voor Potenbloem. Dat kan toch? Potenbloem mag niet weg. Felix heeft haar nodig.’ Hij liet zijn kop zakken en likte zijn voorpoten schoon.

‘Lieve help! Nog een filosoof’, zuchtte Opper-Tilia. ‘Het lijkt wel een epidemie.’

Junior keek Capra bewonderend aan. ‘Ik vond je uitleg heel mooi’, zei ze. ‘Hij heeft gelijk, mama. Felix heeft Potenbloem nodig.’

Cecilia glunderde. ‘Dank je wel, juffrouw Linde. Jij ook, meneer Capra. Nodig is fijn.’ Die steenbok is behoorlijk slim, dacht ze. Dieren hebben andere ogen dan mensen. Het is heel goed mogelijk dat zij de dingen anders zien. Of misschien is er een soort leven na de dood. Een hemelleven in een bos. Met die rare fenomenen van de laatste tijd is alles mogelijk.



De enige die zweeg, was Felix. Hij lag in de schaduw van Opper-Tilia, en staarde stil voor zich uit.

Cecilia ging bij hem zitten. ‘Pijn?’

Felix haalde zijn schouders op. ‘Ik moet aldoor aan die klink denken.’

‘We hebben geen klink’, zei Cecilia.

‘Kan je er geen laten groeien in je buik?’

‘Nee, klinken groeien niet. Ze worden gemaakt. Door M-dingen.’

‘Dan kan ik nooit meer eten.’

‘Toch wel’, zei mevrouw Tilia. ‘Groentepap. Of bessen en zaadjes.’

‘Konijnenvoer? Nee. Dan sterf ik liever.’

Hij legde zijn kop op zijn poten, en sloot zijn ogen.

‘Doe niet zo kinderachtig!’ Mevrouw Tilia klonk als een boze schooldirectrice.

Felix reageerde niet.

‘Kom nu, meneer De Wolf. Zet die klink uit je hoofd. Veel te gevaarlijk!’

Felix’ oren gingen rechtoverreind staan. ‘Wat zei u? Gevaarlijk? Bedoelt u dat er toch ergens een klink is? Waarom lig ik hier dan honger te lijden?’

Mevrouw Tilia was het beu. ‘Omdat er een probleem is met die klink’, zei ze ferm. ‘Als u het per se wil weten: de enige klink in de wijde omtrek hangt vast aan het wolkenhol.’